

[Ministeren for skatter og afgifter]

træffe beslutning om sagsomkostningerne og fordelingen heraf mellem parterne. Hertil kommer, at reglerne om fri proces og offentlig retshjælp er af stor betydning, også hvor en borger ønsker at rejse en skattesag mod det offentlige.

Overvejelse om bedre omkostningsdækning for borgere i skattesager bør efter min opfattelse koncentreres om, hvorvidt det er muligt og ønskeligt at forbedre de sidstnævnte regler.

Forslaget om, at der bør beskikkes en sagkyndig rådgiver for skatteyderne i alle sager, hvor skattemyndighederne rejser krav om bøde for en overtrædelse af skattelovgivningen, er meget vidtrækkende og må kræve dybtgående overvejelser. Jeg kan derfor ikke nu udtale mig nærmere om en sådan ordning.

Spm. nr. 1410

Til *arbejdsministeren* (18/8 81) af:

Thorndahl (FP):

»Vil regeringen drage omsorg for, at de lønmodtagere, der uberettiget er blevet afskediget som følge af eksklusivaftaler, sikres en erstatning, og at de tusindvis af mennesker, der på grund af menneskerettighedskrænkenes trusler om afskedigelser har ladet sig tvinge ind i fagforeninger, nu uden arbejdsmæssige konsekvenser for dem kan opsiges deres medlemskab af fagforeningerne?«

Begrundelse

Ministeren har nu erkendt, at menneskerettighedskonventionen udelukker, at lønmodtagere kan afskediges som følge af eksklusivaftaler. Den danske stat har hidtil ikke opfyldt denne forpligtelse over for sine borgere, og adskillige lønmodtagere har ikke villet finde sig i at skulle tvinges ind i fagforeninger, der var dem imod, og er derfor i strid med menneskerettighedskonventionen blevet afskediget, afskedigelser, som den danske stat i henhold til menneskerettighederne var forpligtet til at forhindre. Denne grove pligtforsømmelse må efter spørgerens opfattelse indebære, at de medborgere, der uberettiget er blevet afskediget som følge af eksklusivaftaler, må kunne kræve en passende erstatning af den danske stat for den uviste pligtforsømmelse.

Tusindvis af andre medborgere har af hensyn til deres økonomi og til deres familier ladet sig tvinge ind i fagforeninger på grund af eksklusivaftaler, en tvang, som menneskerettighedskonventionen klart udelukker, og en tvang, som kun har været mulig på grund af den danske stats grove forsømmelse med hensyn til at overholde de fundamentale menneskerettigheder. De tusindvis af medborgere, der i klar strid med menneskerettighedskonventionen er blevet afpresset et medlemskab af fagforeninger, der er dem imod, må herefter i kraft af menneskerettighedsdomstolens afgørelse uden konsekvenser for deres stilling kunne melde sig ud af fagforeningen samt kræve det tvangsinddrevne kontingent tilbagebetalt.

Besvarelse (31/8 81):

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Menneskerettighedsdomstolen har i en afgørelse af 13. august 1981 tiltrådt en tidligere afgørelse af menneskerettighedskommissionen, hvorefter det er i strid med menneskerettighedskonventionens art. 11 at afskedige personer, fordi de ikke vil indmelde sig i en fagforening, når kravet herom bygger på en aftale, der er indgået efter de pågældendes ansættelse i virksomheder.

Menneskerettighedsdomstolens dom tager derimod ikke stilling til spørgsmålet om, hvorvidt klagerne i den omhandlede sag har et erstatningskrav ifølge konventionens art. 50, og spørgsmålet blev af domstolen hen-skudt til særlig behandling.

Det er derfor ikke muligt på det foreliggende grundlag at udtale sig om dommens erstatningsmæssige konsekvenser.

Spm. nr. 1411

Til *statsministeren* (19/8 81) af:

Poulsgaard (FP):

»Statsministeren bedes oplyse, om kulturminister Lise Østergaard har givet udtryk for regeringens opfattelse, når ministeren på Kommunernes Landsforenings delegeretmøde i Ålborg i juni d.å. udtalte følgende (udtalelsen kan læses i Bibliotek 70, nr. 13): »Det er en falsk virkelighedsopfattelse, at den økonomiske politik er den overordnede. Kulturpolitikken er i ideel forstand overordnet alle andre former for politik. Kulturpolitikken er